

съ туй, че калугеритѣ го распространили за украшение на мѣнастирскитѣ жилища. Подобно распространение има бѣснурката, която е едно низко храстие съ надуты плодове, прилични на мѣхурчета.

Всичкитѣ поменати мѣнастири заедно съ подчиненитѣ имъ скитове съставлявали съдружно една община, на която управлението е имало сѣдалището си въ Сливенъ. Тукъ е живѣялъ наставникъ и началникъ на всичкитѣ Сливенски мѣнастири. Любопитно ще бжде да се запознаемъ по-напространно съ историята на това сѣдалище, което за насъ има голѣма важность.

Околността на Сливенъ съ живописното си положение при южнитѣ поли на Балкантъ, привличала отъ памтивѣка за заселване. Най-старитѣ познати жители на сегашната българска страна, тѣй називаемитѣ Трако-Иллирийци — единъ отъ най-старитѣ индоевропейски народи въ Европа — имали вече по тѣзи мѣста своитѣ заселища. Като доказателство на туй служатъ не многото гробни могили, които се намиратъ доста начесто въ околността на Сливенъ. Херодотъ, който е писалъ своята история около 450 години прѣди Рождество Христово, е първиятъ, гдѣто ни е оставилъ по-подробно описание за погребалнитѣ обичаи на Тракийцитѣ.

До три деня тѣлото на мъртвецътъ е било изложено и присѣтствуващитѣ Тракийци го жалѣли, коляли различни видове жертви и при това раскошно „пиршествували“. Надъ гробътъ сж насипвали могила, при която присѣтствуващитѣ Тракийци, правяли весели игри въ честь на мъртвецътъ.

Че въ могилитѣ до Сливенъ се намиратъ дѣйстви-телно Тракийски гробове, излезе на явѣ отъ раскопаванieto на двѣ отъ тѣхъ при устието на Куруджа и Новоселската рѣчица. Въ едната отъ тѣхъ се е намѣрилъ